Föstudaginn 25. apríl 1947.

Nr. 25/1939 **Gísli Vilhjálmsson** (Hrl. Gunnar Þorsteinsson)
gegn
Eggert Claessen f. h. Poul Salomonsen og gagnsök (Hrl. Gústaf A. Sveinsson).

Setudómarar próf. Ólafur Lárusson og hrl. Th. B. Líndal í stað hrd. Árna Tryggvasonar og hrd. Jóns Ásbjörnssonar.

Fébótamál vegna vanefnda forsölusamnings um síld.

Dómur hæstaréttar.

Jón Steingrímsson, sýslumaður í Mýra- og Borgarfjarðarsýslu, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða dóm.

Aðaláfrýjandi hefur að fengnu áfrýjunarleyfi 20. febrúar 1939 skotið máli þessu til hæstaréttar með stefnu 4. marz s. á. Krefst hann þess, aðallega að hann verði algerlega sýknaður, en til vara, að skaðabætur verði færðar niður í kr. 897.50, og til þrautavara, að hinn áfrýjaði dómur verði staðfestur, að því er varðar skaðabætur. Loks krefst hann og málskostnaðar bæði í héraði og fyrir hæstarétti eftir mati dómsins.

Gagnáfrýjandi hefur að fengnu áfrýjunarleyfi 21. febrúar 1939 áfrýjað málinu með stefnu 13. marz s. á. Krefst hann þess, að aðaláfrýjanda verði dæmt að greiða honum danskar krónur 17050.00 ásamt 5% ársvöxtum frá 30. janúar 1936 til greiðsludags. Svo krefst hann og málskostnaðar í héraði að skaðlausu og málskostnaðar í hæstarétti eftir mati dómsins.

Aðaláfrýjandi var staddur í Kaupmannahöfn vorið 1935. Kom hann þá að máli við gagnáfrýjanda og gerði honum kost á síldarkaupum. Hinn 6. júní s. á. sendi aðaláfrýjandi, sem þá var staddur í Bergen, gagnáfrýjanda með vísun til samtals aðilja tilboð um sölu síldar, sem veidd skyldi þá um sumarið fyrir norðurströnd Íslands. Var í tilboðinu tilgreint magn síldarinnar, 500 tunnur, tegundir hennar og verkun, svo og afhendingarstaður og

greiðsluskilyrði. Eitt ákvæði tilboðsins hljóðaði svo: „Garanteret Levarance", þ. e. ábyrgð tekin á afhendingu. Er gagnáfrýjandi fékk tilboð þetta, sendi hann hinn 8. júní s. á. aðaláfrýjanda símskeyti, þar sem hann kveðst til að byrja með samþykkja kaup á síldarmagni, sem hann nú tiltók 425 tunnur og var því nokkru minna en aðaláfrýjandi hafði boðið fram. Jafnframt lýsti gagnáfrýjandi því í símskeytinu, að bréf frá sér væri væntanlegt. Bréf þetta var dagsett sama dag og skeytið. Fylgdi því uppkast að samningi, sem gagnáfrýjandi hafði samið og undirritað var af honum. Var í samningsuppkastinu tiltekið sama síldarmagn og í símskeytinu og auk þess hafði samningsuppkastið að geyma ýmis ákvæði, sem viku í veigamiklum atriðum frá tilboði aðaláfrýjanda. Var í samningsuppkastinu m. a. sleppt ákvæðinu: „Garanteret Leverance". Aðaláfrýjandi undirritaði samningsuppkastið, og varð það því samningur aðilja. Getur framangreint ábyrgðarákvæði þess vegna engin áhrif haft á ábyrgð aðaláfrýjanda á efndum samningsins.

Þrír sænskir síldarkaupendur hafa borið vætti í máli þessu og staðfest það með eiði sínum. Höfðu þeir fram til þess tíma, er þeir báru vætti, annazt síldarkaup á Íslandi um margra ára skeið, og voru þar umboðsmenn sænskra fyrirtækja, sem samanlagt keyptu 65—70% af saltsíld, kryddsíld og sykursíld, sem seld var frá Íslandi, að matjessíld undanskilinni. Síldarkaupendur þessir lýstu því í vætti sínu, að það sé föst viðskiptavenja í síldarkaupum hér á landi, að kaupandi krefjist ekki skaðabóta af seljanda vegna vanefnda forsölusamnings, er stafa af aflabresti. Formaður síldarútvegsnefndar hefur í bréfum 4. maí 1936 og 27. febrúar 1937 staðhæft, að slík venja ríki í þessum viðskiptum. Þá hafa og í málinu komið fram fleiri gögn, er hníga í sömu átt. Skýrslur þessar og vætti þykja sanna, að framangreind viðskiptavenja gildi hér á landi, og ber því að leggja hana til grundvallar við úrlausn málsins, sbr. 1. gr. laga nr. 39/1922.

Það er fullvíst, að íslenzkir síldarseljendur og þar á meðal aðaláfrýjandi gátu ekki nándar nærri efnt að fullu forsölusamninga um síld 1935. Hinir áðurgreindu sænsku síldar-

kaupendur hafa m. a. lýst því, að þeir hafi einungis fengið frá 10—30% þeirrar síldar, sem þeir höfðu samið fyrirfram um kaup á sumarið 1935. Þykir með vætti sænsku síldarkaupendanna og annarra vitna og með vísun til gagna málsins fullsannað, að aðaláfrýjandi hafi haft í mesta lagi til umráða 30% af þeirri síld, sem hann þurfti til að efna forsölusamninga sína. Aðaláfrýjandi telur, að sér hafi verið óskylt að láta gagnáfrýjanda fá af þeirri síld, er hann, þ. e. aðaláfrýjandi, hafði undir höndum, þar sem hann hafi samið við nafngreindan mann, sem farið hafi með fyrirsvar gagnáfrýjanda, á þá leið, að gagnáfrýjanda skyldi afhent til efnda á samningi aðilja síld af afla tiltekins báts, sem gerður var út frá Sauðárkróki, en á bát þessum veiddist engin síld til söltunar sumarið 1935. Þessi málsástæða aðaláfrýjanda getur ekki orðið tekin til greina, þar sem það er ósannað gegn neitun gagnáfrýjanda, að téður þriðji maður hafi haft umboð hans til slíks samnings.

Niðurstaðan af því, sem rakið var, er sú, að aðaláfrýjandi hafi átt að láta gagnáfrýjanda fá hlutfallslega af þeirri síld, sem aðaláfrýjandi réð yfir til efnda á forsölusamningum, en eins og gögnum málsins er háttað, verður að miða við, að það hafi verið 30% þess magns, er forsölusamningar hljóðuðu um, enda hefur aðaláfrýjandi ekki fært sönnur á nein þau atvik, er leysi hann undan þessari skyldu. Verður hann því að bera hallann af því, að hann gerði þetta ekki. Sam kvæmt þessu ber honum að svara gagnáfrýjanda 30% af fullum efndabótum.

Aðaláfrýjandi hefur haldið því fram, að gagnáfrýjandi geti ekki átt kröfu til hárra bóta, þar sem hann hafi lýst því í bréfi sínu 8. júní 1935, að hann hafi selt síldina „með ringe Avance", þ. e. með litlum hagnaði. Gagnáfrýjandi staðhæfir, að þessi ummæli sín hafi ekki verið sannleikanum samkvæm, hann hafi alls ekki selt síldina, heldur ætlað hana til vinnslu í sjálfs sín verksmiðju. Ekki þykir, eins og á stendur, rétt við ákvörðun skaðabóta að taka tillit til nefndra ummæla gagnáfrýjanda í bréfinu 8. júní 1935, enda bar aðaláfrýjandi málsástæðu þá, sem greind var, ekki fyrir sig

fyrr en eftir að málið var tekið til meðferðar af nýju í héraði eftir ómerkingu þess í hæstarétti.

Þar sem gögn málsins leiða ekki til annars, þykir bera að ákveða skaðabætur samkvæmt 25. gr. laga nr. 39/1922. Í samningi aðilja var svo kveðið á, að síldin skyldi afhent fob á Sauðárkróki eða Skagaströnd til flutnings með e/s Lagarfossi, sem samkvæmt áætlun átti að koma til Kaupmannahafnar 14. september 1935. Skip þetta kom við á Sauðárkróki hinn 29. ágúst 1935.

Síldarútvegsnefnd hefur gefið vottorð í málinu um verð á saltsíld og kryddsíld, sem útflutt var á skipinu Svanholm hinn 31. ágúst 1935. Ber að leggja verð þetta til grundvallar skaðabótum. Verð slógdreginnar síldar þykir rétt að ákveða 20% hærra en verð saltsíldar. Samkvæmt þessu var meðal fobverð á afhendingartíma:

Á saltsíld	kr. 41.65	tunnan
Á slógdreginni síld	— 49.98	—
Á kryddsíld	— 43.97	—

Hin selda síld var 200 tunnur saltsíld, 100 tunnur slógdregin síld og 125 tunnur kryddsíld. Fobverð hennar var því alls ..... ísl. kr. 18824.25

Þar frá dregst kaupverð síldarinnar samkvæmt samningi aðilja ..... — — 8975.00

Mismunur kr. 9849.25

Með skírskotun til framanritaðs ber aðaláfrýjanda að greiða gagnáfrýjanda 30% af þeirri fjárhæð, eða kr. 2954.78 ásamt 5% ársvöxtum frá 30. janúar 1936 til greiðsludags.

Eftir atvikum þykir rétt, að aðaláfrýjandi greiði gagnáfrýjanda kr. 1000.00 í málskostnað í héraði, en málskostnaður í hæstarétti fellur niður.

Sá mikli dráttur, sem orðið hefur á máli þessu, stafar af því, að samgöngur milli Íslands og Danmerkur rofnuðu af styrjaldarsökum, svo og eftir styrjaldarlok af sáttaumleitunum aðilja.

Dómsorð:

Aðaláfrýjandi, Gísli Vilhjálmsson, greiði gagnáfrýjanda, Eggert Claessen f. h. Poul Salomonsen, kr. 2954.78 ásamt 5% ársvöxtum frá 30. janúar 1936 til greiðsludags og kr. 1000.00 í málskostnað fyrir héraðsdómi, en málskostnaður fyrir hæstarétti fellur niður.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur gestaréttar Mýra- og Borgarfjarðarsýslu 21. maí 1938.

Mál þetta er höfðað með gestaréttarstefnu, útgefinni 3/1 1936, og gerir stefnandi þær dómkröfur, að stefndi verði dæmdur til að greiða honum danskar kr. 17050.00 ásam 5% ársvöxtum frá stefnudegi til greiðsludags og málskostnað að skaðlausu eða eftir mati réttarins.

Stefndi hefur krafizt þess ,að hann verði algerlega sýknaður af kröfum stefnanda, og honum tildæmdur málskosnaður.

Mál þetta var dæmt í undirrétti 4. ágúst 1936, og voru dómkröfur stefnanda teknar til greina. Dómi þessum áfrýjaði stefnandi til hæstaréttar til staðfestingar, en stefndi áfrýjaði því einnig og gerði þá aðalkröfu, að úrskurður, er kveðinn var upp í héraði í málinu 4/8 1936, þar sem honum var synjað um frest, yrði felldur úr gildi, og að öll meðferð málsins þar frá þeim degi og hinn áfrýjaði héraðsdómur yrði ómerktur og að málinu yrði vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar og dómsálagningar. Í dómi sínum 3/3 1937 tók hæstiréttur kröfur stefnda til greina og vísaði málinu heim í hérað til endurupptöku frá 4. ágúst 1936.

Var málið síðan tekið upp af nýju fyrir undirréttinum, sótt og varið og tekið til dóms 5/4 þ. á.

Dómkröfur sínar byggir stefnandi á því, að með samningi 8/6 1935 skuldbatt stefndi sig til að selja stefnanda 425 tn. af síld, sem veiða átti í ágúst og salta á Sauðárkróki eða Skagaströnd og afhendast í Kaupmannahöfn um miðbik september s. á. Samning þenna efndi stefndi ekki og afhenti enga einustu tunnu af síld upp í hann. Krefst stefnandinn því, að hann verði dæmdur til að greiða honum mismuninn á kaupverði þessara 425 tn. af síld og gangverði á sams konar síld í Kaupmannahöfn á þeim tíma, er afhendingin átti að fara fram. Telur hann, að þessi mismunur sé kr. 17050.00 og hefur lagt fram því til sönnunar yfirlýsingu frá verzlunarhúsi í Kaupmannahöfn ,er fæst við síldarverzlun, um gangverð á síld þar 15.—20. september 1935.

Stefnandi heldur því fram, að þar sem í tilboði því á rskj. 7, er stefndi gaf honum og samningurinn á rskj. 3 er byggður á, standi „garanteret Leverance", geti stefndi ekki borið fyrir sig aflabrest sem ástæðu til, að hann losni við skyldu sína samkvæmt samningnum.

Stefndi bendir hins vegar á, að orð þessi standi að vísu í tilboðinu á rskj. 7, en þau séu ekki í samningnum á rskj. 3, og telur, að þar sem samningurinn sé í verulegum atriðum breyttur frá tilboðinu og það til óþæginda fyrir hann, beri að skoða samninginn sem nýtt tilboð, er hann hafi getað samþykkt eða hafnað eftir vild. Jafnframt heldur hann því fram, að í orðunum „garanteret Leverance" hafi aðeins legið það, að hann skyldi tilkynna stefnanda fyrir síldveiðitíma, hvaða skip hann ætlaði að hafa til að veiða upp í samninginn.

Rétturinn verður að líta svo á, að stefndi hafi rétt fyrir sér í því, að samningurinn á rskj. 3 sé í verulegum atriðum breyttur frá tilboðinu á rskj. 7, og beri því að skoða hann sem nýjan samningsgrundvöll, og þar sem í samninginn eru ekki tekin upp orðin „garanteret Leverance", verður ekki talið, að stefndi hafi tekið á sig frekari ábyrgð á vanefndum samningsins en á honum hvíla samkvæmt viðskiptalögum.

Stefndi hefur haldið því fram, að það sé almenn venja í síldarkaupum hér á landi, að þegar seld er óveidd síld og ekki tekið fram í samningnum, hvaða skipum sé ætlað að veiða hana, þá sé seljanda heimilt, áður en síldveiðitíminn hefst, að tilkynna kaupanda, hvaða skip hann ætli að láta veiða upp í samninginn. Kveðst hann í þessu tilfelli hafa tilkynnt A. Godtfredsen, er komið hafi til sín á Sauðárkróki og talið sig vera umboðsmann stefnanda, að hann ætlaði að láta e/s Skagfirðing veiða upp í samninginn á rskj. 3, og hafi Godtfredsen tekið það gilt, að svo yrði. Jafnframt hefur stefndi sýnt fram á, að e/s Skagfirðingur veiddi enga síld í ágúst eða septembermánuði 1935, og telur hann, að af því leiði, að hann hafi átt að vera laus við skyldu sína til að afhenda síldina samkvæmt samningnum, rskj. 3.

Stefnandi hefur eindregið neitað því, að sér hafi verið kunnugt um nokkra slíka venju, og telur, að hún sé ekki til. Jafnframt neitar hann eindregið, að hann hafi á nokkurn hátt gert A. Godtfredsen að umboðsmanni sínum gagnvart stefnda í þessum síldarkaupum, og enga tilkynningu kveðst hann hafa fengið frá honum né stefnda um, að nokkurt ákveðið skip ætti að veiða upp í samninginn.

Stefndi hefur leitt þrjá sænska síldarkaupendur, þá Sem Erlandsson, Fritjof Wallström og Ture Larsson, sem vitni í málinu og spurt þá, hvort venja væri við fyrirframsölu á síld, að nöfn skipa, er ætluð væru til veiðanna, væri greind í kaupsamningnum, og hafa þeir allir svarað því neitandi. Þá hefur hann spurt þá, hvernig síldarkaupendurnir fengju upplýsingar um, af hvaða skipum þeir fengju síld

þá, er þeim samkvæmt samningum beri að fá, og svöruðu þeir því allir á þann hátt, að venjulegast væri, að seljandinn tilkynnti þeim það, þegar þeir kæmu til landsins, eða þegar þeir spyrðu um það.

Rétturinn getur ekki litið svo á, að af svörum þessara þriggja vitna sé hægt að slá því föstu, að það sé orðin föst venja í íslenzkum síldarkaupum, að seljandi, er gert hefur samning um fyrirframsölu á síld, geti í byrjun síldveiðitímans tilkynnt kaupandanum, að sérstakt síldveiðiskip sé ætlað til að afla upp í samninginn, og sé seljandi laus allra mála, ef skipið aflar ekki nóg til uppfyllingar á honum. Auk þess hefur stefnda ekki gegn mótmælum stefnanda tekizt að sanna, að hann hafi haft ástæðu til að líta svo á, að stefnandi hafi gert A. Godtfredsen að umboðsmanni sínum gagnvart honum, þannig að tilkynning til Godtfredsen um, hvaða skip ætti að afla upp í samninginn og samþykki hans á því, að þessu skipi væri ætlað það, væri jafngilt og tilkynning til stefnanda og samþykki hans þar á.

Þá hefur stefndi haldið því fram, að svo mikill aflabrestur hafi verið á síld við Norðurland í ágústmánuði 1935, en í þeim mánuði átti síld sú að vera veidd, er afhenda átti samkvæmt samningnum, rskj. 3, að sér hafi ekki verið mögulegt að fá síld til að afhenda upp í samninginn, og sé hann því ekki skaðabótaskyldur út af vanefndum á honum.

Til sönnunar þessu hefur hann leitt hina þrjá áðurnefndu Svía sem vitni í málinu, og hafa þeir borið, að árið 1935 hafi verið að þeirra áliti um aflabrest á síld að ræða á Norðurlandi. Jafnframt hafa þeir lýst því yfir, að þeir teldu aflabrest, svo sem var umrætt ár, force majeure, sem leysti seljendur undan skaðabótaskyldu vegna vanefnda á fyrirframsamningum um sölu síldar.

Enn fremur hefur stefndi lagt fram vottorð frá Finni Jónssyni, formanni Síldarútvegsnefndar, þar sem hann vottar, að um aflabrest á síld hafi verið að ræða fyrir Norðurlandi 1935. Tekur hann það jafnframt fram, að þeir, er gert höfðu fyrirframsamninga um kaup á síld, hafi leyst seljendur frá skilmálum samninganna um kaupverð og keypt síldina með dagsverði. Loks vottar hann, að ekki hafi verið leyfilegt að flytja út síld nefnt sumar, nema með leyfi síldarútvegsnefndar, og hafi hún sett sem skilyrði, að verð og söluskilmálar væru eins og hún ákvæði á hverjum tíma.

Stefnandi hefur eindregið neitað því, að slíkur aflabrestur hafi verið á síld fyrir Norðurlandi í ágústmánuði 1935, að seljanda af þeirri ástæðu hafi verið ókleift að standa við samninginn á rskj. 3. Fullyrðir hann, að stefndi hefði, ef hann hefði viljað gefa dagsverð fyrir nýja síld, getað keypt síld og afhent upp í samninginn. Bendir hann á í því sambandi ,að ekkert hafi verið um það ákveðið, að síldin skyldi vera veidd í herpinót, en í ágúst og september hafi veiðst allmikið af reknetjasíld fyrir Norðurlandi, og hafi hún ekki

verið seld fyrirfram upp í samninga, og hefði því stefndi getað keypt hana. Þá hefur hann lagt fram vottorð frá fjármálaráðuneytinu, er sýnir, að stefndi hefur umrætt sumar flutt út fleiri þúsund tunnur af síld til A/B Brödrene Ameln og A/B Ernst Ryberg, Stokkhólmi.

Rétturinn verður að líta svo á, að þótt stefnda hafi tekizt að færa sönnur á, að um aflabrest á síld fyrir Norðurlandi hafi verið að ræða í ágústmánuði 1935, þá leiði ekki þar af, að hann losni við skaðabótaskyldu vegna vanefnda á sölusamningnum á rskj. 3. Gagnar honum ekki í því efni, þótt einstakir síldarkaupendur votti, að þeir telji aflabrest force majeure, því því aðeins leysir aflabresturinn hann frá skyldum hans samkvæmt samningnum, að hann geti sýnt fram á, að svo hafi kveðið að aflabrestinum, að honum hafi verið ómögulegt að fá keypta síld til uppfyllingar á samningnum. En í máli þessu verður alls ekki talið, að stefnda hafi tekizt að færa fram slíkar sannanir, því líklegt má telja, að hann hefði getað fengið síld keypta með dagsverði til að uppfylla samninginn. Hitt er annað mál, hvort síldarútvegsnefnd hefði leyft honum útflutning á síld keyptri með dagsverði til uppfyllingar á samningnum á rskj. 3, en sönnur fyrir því atriði hefði hann getað aflað sér með því að biðja nefndina um leyfi til útflutningsins, en það hefur hann vanrækt, og verður það að koma honum í koll.

Samkvæmt framansögðu verður að telja stefnda skaðabótaskyldan gagnvart stefnanda vegna vanefnda á sölusamningnum á rskj. 3.

Ber þá að athuga upphæð skaðabótakröfunnar.

Stefndi, sem í upphafi hreyfði engum mótmælum gegn upphæð skaðabótakröfunnar, hefur í vörn sinni á rskj. nr. 25, dags. 1⅞ 1937, mótmælt henni sem of hárri. Byggir stefndi mótmæli sín á þeim ummælum stefnanda í bréfi til hans, dags. sama dag og samningurinn rskj. 3 er undirritaður (rskj. 32), að hann hefði þegar selt síldina 2 stórkaupmönnum í Kaupmannahöfn með lítlum hagnaði („ringe Avance"). Telur hann, að stefnandi geti eigi krafizt hærri skaðabóta en 10% af kaupverði síldarinnar samkvæmt samningnum, rskj. 3.

Stefnandi fullyrðir hins vegar, að síld þá, er hann keypti af stefnda, hafi hann ætlað að nota í niðursuðuverksmiðjunni „Freja" í Kaupmannahöfn, sem er hans eign, en orðið að kaupa aðra síld í staðinn handa verksmiðjunni og það dýrara verði en hann hefur reiknað með, er hann gerði skaðabótakröfu sína. Jafnframt segir hann, að hann hafi skrifað stefnanda það, að hann hefði selt síldina öðrum, til þess að það yrði hvöt fyrir hann til að fullnægja samningnum.

Rétturinn verður að líta svo á, að með ummælum sínum í bréfinu rskj. 32 hafi stefnandi gefið stefnda ástæðu til að ætla, að tap hans vegna vanefnda samningsins væri eigi mjög tilfinnanlegt, og enn

fremur verður, enda þótt stefnandi lýsi yfir því, að þessi ummæli sín hafi verið alröng, að telja, að þau gefi ástæðu til að véfengja, að tap hans vegna vanefnda samningsins hafi raunverulega verið eins mikið og hann hefur gert það upp í sókninni rskj. 2. Hins vegar getur rétturinn ekki fallizt á, að vegna framangreindra ummæla verði eigi hægt að ákveða hærri bætur til stefnanda en 10% af kaupverði síldarinnar. Þykir eftir atvikum hæfilegt, að bæturnar verði ákveðnar 3000 danskar krónur.

Samkvæmt framansögðu ber að dæma stefnda til að greiða stefnandanum 3000 danskar krónur með 5% ársvöxtum frá 3/1 1936 til greiðsludags. Enn fremur greiði stefndi stefnandanum 300 kr. í málskostnað.

Sökum þess, hvað mál þetta er umfangsmikið, og vegna embættisanna dómarans við sýslufundi og fleira, hefur eigi fyrr verið upp kveðinn dómur í því.

Því dæmist rétt vera:

Stefndi, Gísli Vilhjálmsson, útgerðarmaður á Akranesi, greiði stefnandanum, hæstaréttarmálaflutningsmanni Eggert Claessen f. h. Poul Salomonsen í Kaupmannahöfn, 3000 — þrjú þúsund — danskar krónur með 5% ársvöxtum af þeirri upphæð frá 3/1 1936, þar til greitt er. Enn fremur greiði stefndi stefnandanum 300 kr. í málskostnað.

Dóminum að fullnægja innan 3ja sólarhringa frá löglegri birtingu hans að viðlagðri aðför að lögum.

Laugardaginn 26. apríl 1947.

Nr. 90/1946. **Guðmundur Benjamínsson**
(Hrl. Magnús Thorlacius)
gegn
Sigurliða Kristjánssyni f. h. Silla & Valda og gagnsök (Hrl. Einar Arnórsson).

Setudómari prof. Ísleifur Árnason í stað hrd. Árna Tryggvasonar.

Endurheimt ofgreiddrar húsaleigu.

Dómur hæstaréttar.

Aðaláfrýjandi, sem skotið hefur máli þessu til hæstaréttar með stefnu 8. júlí f. á., gerir þær dómkröfur, að gagnáfrýj-